

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА СОЦІАЛЬНИХ
КОМУНІКАЦІЙ

Кафедра журналістики та філології

ТІКАЮЧИ ВІД ВІЙНИ: СЕРІЯ ІНТЕРВ'Ю НА АКТУАЛЬНУ ТЕМУ

Fleeing the War: The Series of Interviews on Current Topics

Кваліфікаційна робота
освітнього рівня «бакалавр»
студентки спеціальності «Журналістика»,
освітньої програми «Журналістика»
групи ЖТз-83-0с

Романченко Софії Олександрівни

3ED5083160DBC59B04000000F8484D00C1DB8100

Науковий керівник

Сучкова Вікторія Валер'янівна

викладач кафедри журналістики та філології

Суми, 2022

ЗМІСТ

ВСТУП	2
РОЗДІЛ I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	4
1.1. Теоретико-методологічні засади.....	4
1.2. Підготовка до інтерв'ю та стратегія запитань.....	6
РОЗДІЛ II. ХАРАКТЕРИСТИКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ	8
2.1. Тематика та ідея.....	8
2.2. Інформаційний привід.....	8
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	9
ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ	10
ВИСНОВКИ	24

ВСТУП

Інтерв'ю – один із поширених інформаційних жанрів у журналістиці. У кожної людини є історія, якою можна поділитися, розповісти про свій досвід. Формат інтерв'ю якраз підходить для таких історій, особливо якщо вони мають актуальну тему. Цікаво те, що навіть якщо зібрати всі інтерв'ю на одну тему, то матеріали все одно не будуть однаковими, бо кожне інтерв'ю має неповторний авторський оригінал. Основне джерело інформації – людина. Поширення матеріалу – журналіст.

Сьогодні можна зустріти багато різних інтерв'ю у будь-якому форматі: аудіоподкаст, відео, радіо, на шпальтах газет тощо. Ми розглядаємо текстовий формат, який можна використовувати у газетах, журналах, сайтах. Наш інформаційний продукт найбільше підходить для Інтернет-ЗМІ, тому що він має стислу форму інформації, але не втрачену авторську розповідь.

Актуальність теми полягає в унікальній подачі матеріалів, які не були опубліковані раніше, а також створені після початку повномасштабного воєнного вторгнення. Інтерв'ю цікаво читати, якщо ця тема близька до людей, тому ми хочемо поділитися досвідом українців, які виїхали за кордон. Це дає змогу дізнатися як зустрічають різні країни українців, а також ця інформація є актуальною для тих, хто не знає як виїхати з небезпечного міста України, коли здається, що немає ресурсів задля цього. В інтерв'ю зазначено декілька програм та сайтів, які допомагають українцям, і головне, що розповідається досвід людей, їх перешкоди, проблеми, поради тощо.

Мета роботи: створити серію авторських матеріалів у жанрі інтерв'ю, присвячених актуальній темі.

Працюючи над кваліфікаційною роботою, ми ставили перед собою такі завдання:

- пригадати правила роботи з інтерв'ю;
- визначити теми матеріалів та поєднати у єдину серію інтерв'ю;
- розробити інформаційний продукт на актуальну тему.

Методи роботи: систематизація, зіставлення, класифікація різних інтерв'ю, які дозволять узагальнити та систематизувати кількість зібраних матеріалів на спільну тему “Тікаючи від війни”.

Новизна роботи: інтерв'ю повинні містити історії з першоджерел – людей, які покинули свою країну через війну. Теми інтерв'ю мають бути не тільки актуальними, але й наповнені корисною інформацією, яку потрібно буде передати через досвід людей.

Структура кваліфікаційної роботи: складається із вступу, двох розділів, висновків, списку використаних джерел та інформаційного продукту. Загальний обсяг кваліфікаційної роботи 25 сторінок, інформаційного продукту – 14.

РОЗДІЛ І. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1.1. Теоретико-методологічні засади

Інтерв'ю – один з інформаційних жанрів журналістики та публіцистики, подається вільний виклад розмови журналіста з особою, думки або коментарі чи враження якої з певних актуальних життєвих питань являють громадський інтерес і призначені для публікації у пресі, показу на телебаченні, трансляції по радіо, використання в Інтернеті тощо.

Інтерв'ю це журналістська ініціатива, яка передбачає розпитування відомої людини (чи анонімної особи), щоб виявити інформацію, пояснення, погляд, які мають сенс тільки в тому випадку, коли їх повідомила саме ця людина, з метою передати потім зібрану інформацію чітко визначеній аудиторії. Це інформаційний жанр, який покликаний передати позицію, ставлення, оцінку, коментар ключової особи з приводу події, ситуації, проблеми [5].

Інтерв'ю – метод збору інформації для виступу в будь-якому жанрі журналістики, а також збору інформації в соціології, психології та інших науках. В журналістиці інтерв'ю - здебільшого розмова двох чи кількох осіб, у процесі якої і су б'єкт дослідження (інтерв'юер), і об'єкт дослідження (інтерв'ююваний) можуть взаємно обмінюватись думками за наявності домінуючої активності інтерв'юера. Інтерв'ю в соціології, соціальній психології характеризується стабільнішим розподілом ролей: інтерв'юер запитує, інтерв'ююваний -тільки відповідає. В науці воно взагалі знеособлене максимально, усереднене, позбавлене індивідуального. У журналістиці певне значення має не тільки зміст розмови, а й особистість співрозмовника, його неповторність, особливо тоді, коли автор збирається писати есе, нарис, політичний портрет, навіть статтю [3].

Важливою жанровою рисою будь-якого інтерв'ю є його діалогічний характер. Щоправда, дослідники виділяють ще й «інтерв'ю-монолог, ... інтерв'ю-полілог (бесіда за круглим столом), інтерв'ю-звіт, інтерв'ю-зарисовку, інтерв'ю-анкету, прес-конференцію, брифінг» [2].

Тематична різноманітність такого популярного нині жанру як інтерв'ю в друкованих та електронних ЗМІ визначається двома основними типами:

- 1) інтерв'ю у зв'язку з чимось;
- 2) інтерв'ю ні про що.

Перший можна позначити як інтерв'ю у зв'язку з... (подією, проблемою, фактом). Воно, зазвичай, має конкретний характер, інформаційний привід і є тематично орієнтованим. Найбільш характерними прикладами тут є інтерв'ю офіційних осіб і відповідальних посадовців із питань суспільно-політичного життя та соціально-економічного розвитку.

Другий тип інтерв'ю не є конкретно-спрямованим на подію, проблему або факт. Його визначаємо як інтерв'ю ні про що. У цьому випадку чинниками, що визначають структуру бесіди, є: особистість інтерв'юйованого, рівень абстрактності й конкретності обговорюваних тем, їхній позачасовий характер. Прикметно, що в такій ситуації розмова зі знаменитістю будується як інтерв'ю про сенс життя, де біографічні подробиці учасника діалогу дають поштовх до більш широкіх і узагальнюючих висновків. Тут найголовніше — співрозмовник, його думка.

Такий тип інтерв'ю популярний сьогодні в «глянцевих» журналах, бульварних виданнях, численних радіо і телепрограмах, де спілкування із запрошеним гостем вибудовується за схемою «про природу і про погоду» [8].

Але в обох типах інтерв'ю структуроутворювальним елементом цього жанру журналістської творчості є: наявність запитуючої та відповідаючої персон, ситуативна послідовність запитань і відповідей, завершений характер. Ці інтегруючі ознаки й дозволяють визначати інтерв'ю як один із найпоширеніших способів отримання інформації, як про вид спілкування людей, що має певні закономірності, як про професійний метод журналіста, що має чіткі соціально-громадські ознаки й морально-психологічні межі [1].

1.2. Підготовка до інтерв'ю та стратегія запитань

Підготовка до інтерв'ю включає в себе такі складники:

Загальна підготовка. Триває все професійне життя журналіста і полягає в створенні власної особистості, набутті загальної ерудиції, необхідної для спілкування з людьми високого інтелектуального рівня, засвоєнні головних правил мистецтва спілкування й технології прийомів «розв'язувати язика».

Конкретна підготовка. Полягає у вивченні питання чи комплексу проблем, які ви прагнете з'ясувати шляхом інтерв'ю. Передбачає вивчення спеціальної літератури, новітніх підходів і поглядів на проблему, ознайомлення з можливими документами і джерелами, особою об'єкта; коротше – в набутті спеціальних знань, які потім будуть використані вами безпосередньо в цьому інтерв'ю.

Психологічна підготовка. Полягає у вашій внутрішній налаштованості на розмову, призначенні для неї найзручнішого часу і місця, виборі одягу й створенні певного іміджу журналіста, що повинне забезпечити для об'єкта найкращі умови для само-розкриття. Журналіст повинен бути професійним комунікатором, володіти в цій галузі необхідними знаннями і навичками [4].

Стратегія запитань. Запитання - це своєрідний ключ до успіху інтерв'ю. Зрозуміло, що воно має бути змістовним і нестандартним. А в сучасній журналістській практиці помітним стає ще одна особливість - моделювання запитання на очах самої аудиторії. Тобто заздалегідь продумане запитання журналіст формулює ніби дозовано: спочатку дається якась несуттєва, на перший погляд, теза; далі вона ускладнюється іншими аспектами. У результаті аудиторія підсвідомо відчуває свою причетність до народ.

У сучасній практиці інтерв'ю особливо цінуються запитання з певним підтекстом, що надають спілкуванню неабиякої інтриги. Питання з підтекстом здатне заскочити співбесідника зненацька; отже, відповідь може бути збагачена ексклюзивною й несподіваною інформацією.

Найпоширенішою "хворобою" інтерв'ю є статичність запитань. Очевидно, вона походить від творчої лінькуватості журналіста, відсутності в нього творчого запалу. Часто вживане "які ваші плани на майбутнє?" є надто абстрактним і пасивним, щоб розкрити сутність героя, зацікавити ним аудиторію.

Найважче уникнути статичності під час спілкування з політиками. Тут журналістів, як правило, ніби гіпнотизує політичний контекст. Через його призму часто продукуються банальність та кон'юнктурщина. Однак якщо сприймати політика та його діяльність ще й в особистісному ракурсі, то питальна інтонація набуває людянішого забарвлення, стає жвавою і доступнішою. [6].

Журналіст – це одночасно актор і режисер, а кожне його інтерв'ю – це маленька одноактна вистава, яку він розіграє наодинці з об'єктом [4].

РОЗДІЛ II. ХАРАКТЕРИСТИКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ

2.1. Тематика та ідея

“Тікаючи від війни” – тема, яка являється основою нашого інформаційного продукту. Війна торкнулася кожного українця та у кожній сім'ї є своя історія, з якою можна поділитися. Серії інтерв'ю мають спільну тему, але кожна з них відрізняється своїм носієм. Тож ми обрали тему, яка є наразі є актуальною та несе за собою корисну інформацію від людей у яких ми брали інтерв'ю.

Ідея нашого інформаційного продукту розповсюдити інформацію за допомогою серії інтерв'ю про досвід людей, які тимчасово покинули свій дім у безпечне місце. Дізнатися, які перешкоди чекали людей на їхньому шляху, до кого вони зверталися, хто допомагав тощо.

Спочатку виникла ідея, після якої ми визначилися з темою на розробили план дій. Перед тим як творювати план ми ознайомилися з теоретико-методологічними засадами, які нагадали усі аспекти й тонкощі роботи з таким журналістським жанром як інтерв'ю.

2.2. Інформаційний привід

Інформаційним приводом для новинного матеріалу може бути як подія, так і ситуація. Інформаційним приводом для аналітичного, полемічного чи публіцистичного матеріалу, як правило, може бути ситуація чи проблема [7].

Інформаційний привід нашого продукту – тема “Тікаючи від війни”. Ця тема є актуальною вже понад 3 місяці (24.02.2022-17.05.2022), відколи росія влаштувала повномасштабний напад в Україні, відколи люди почали збирати речі та покидати свій дім. Тема війни не скоро ще зникне в інформаційному просторі, чим більше ми говоримо на цю тему, тим більше привертаємо увагу на війну в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гарачковська О. О. Жанрові особливості інтерв'ю в сучасному інформаційному просторі [Електронний ресурс]: [/&usg=AOvVaw3792ptIgwepft6B0V_EjT8](http://&usg=AOvVaw3792ptIgwepft6B0V_EjT8)
2. Гриценко О. М., Шкляр В.І. Основи теорії міжнародної журналістики. Київ: Видавничо-поліграфічний центр "Київський університет", 2002. - 304 с.
3. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості: Підручник. 2-ге вид.,перероб. і допов. Львів: ПАІС, 2004. - 268 с.
4. Михайлин І. Л. Основи журналістик: підручник. 5-те вид. перероб. та доп. Київ.: Центр учбової літератури, 2011 – 496 с.
5. Назаренко Г. І. Інформаційні жанри журналістики: навчальний посібник. Київ.: НАУ, 2009. – 124 с.
6. Недопитанський Н. І. Сучасна практика журналістського інтерв'ю: стратегія запитання [Електронний ресурс] <http://journalib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1239>
7. Робоча навчальна програма для студентів спеціальності видавнича справа та редагування [Електронний ресурс]: http://uadocs.exdat.com/images/uadocs_logo.png
8. Шебеліст, С. В. Трансформаційні процеси в системі журналістських жанрів: *Вісник Львівського університету. Серія журналістика*, 9(1), 274–280.

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

ЯК ЗУСТРІЛИ РІЗНІ КРАЇНИ ОДНУ СІМ'Ю:

Польща та Англія – дружні країни України

Наталя Левицька та її донька Єлизавета з міста Житомир покинули Україну, після того, як відчували себе у небезпеці, коли біля їх дому були чутні перші вибухи, в той день одразу вирішили прямувати до Англії через Польщу.

“Мовний бар'єр - одне зі складнощів адаптування до нового”.

– Польща одна з країн, яка більше за все допомагає українцям, тому майже у кожного українця є власна або почута історія про Польщу. Розкажіть про свій досвід та враження від країни-сусіда. Як вас зустріли?

– На кордоні Польщі нас одразу зустріли волонтери, які пропонували нам їжу, напої, та все, що потребували люди, які втомилися в дорозі. Також було багато дітей, тому волонтери дарували іграшки, щоб відволікти від поганих думок.

Ми прямували до Варшави, сподіваючись знайти волонтерів, які б нам підказали, де можна знайти житло. Звісно ми не налаштувалися залишатися у столиці, бо знали, що місто і так вже завантажено, але в той момент перше, що спало на думку саме місто Варшава.

Волонтери допомогли нам із питанням житла, а також самі цікавилися куди ми прямуємо. Я сказала, що нам потрібно переночувати одну ніч у Варшаві, тож вони запропонували житло неподалік від вокзалу, але ми відмовилися, тому що на ранок нас чекав потяг до Кракова. Чому саме до

Кракова? У цьому місті в мене є знайомий, який згодом допоміг нам знайти сім'ю, яка б змогла нас прихистити на 2-3 тижні.

Ми переночували на вокзалі, в ту ніч було холодно й моторошно через всю цю ситуацію, але волонтери чемно нам допомагали, давали все необхідне, та зігрівали своєю підримкою, якщо так можна сказати (посміхається). Нам видали безкоштовні квитки і вже ранку ми сіли у потяг, де на нас чекав досить цікавий досвід проживання у Польщі.

– Як я розумію, Ви знайшли собі тимчасове місце проживання у Польщі. Розкажіть за польську сім'ю. Як Вас зустріли?

– Було трішки не по собі, бо люди для нас незнайомі, але зустріли нас дуже привітно, допомогли з речами. Виділили нам 2 кімнати. Сказали, що ми можемо залишитися у них на 2-3 тижня безкоштовно, але з часом вони сильно до нас звикли і хотіли щоб ми залишилися якомога на довше. Було сумно з ними прощатися, бо жили ми як єдина родина.

Також польська сім'я допомогла нам адаптуватися. Підтримувала нас у побуті, тобто нам купували їжу, підказували, де можна придбати речі для українців, запитували чи потребуємо ми в чомусь. Але головне, що нам допомогли з документами, та навіть влаштували мою доньку до школи.

– Чи отримували Ви офіційну допомогу від держави?

– Отримати допомогу звичайно можна було, але ми не оформлювати документи на отримання номера Pesel, тому що планували переїхати до Англії. Зате нашій польській сім'ї держава мала виплачувати 40 злотих на місяць за 1-го українця, за те, що прихистили нас. Ми жили у них протягом 2-х місяців.

– Ви зазначили, що Ви перебували у Польщі 2 місяці, в цей час Єлизаветі потрібно було отримувати навчання, задля того, щоб підтримувати шкільну програму. Розкажіть, як ваша донька продовжувала навчання в іншій країні? (відмовилась від онлайн української, потрібно було в польську)

– Ми вирішили не продовжувати українську школу онлайн, тому що ми хотіли звикнути до нового життя, швидше адаптуватися в чужій країні. Хотілось, щоб моя дочка спілкувалася з однолітками, цікавилася іншими традиціями й звикла до нового шкільного процесу, так як подальше ми планували проживати у Англії.

– Чи важко було адаптуватися до нової школи? Давайте трішки поговоримо про польську школу.

– Спочатку було дуже важко. Мовний бар'єр - одне зі складнощів адаптування до нового. Єлизавета деякі слова не розуміла, користувалася перекладачем, але згодом польська мова стала сприйматися легше і було вже не так важкувато.

– Що допомогло наважитися Єлизаветі піти до польської школи? Як Ви її підтримували? Чи були проблеми?

– Проблема була тільки в мові. А так... предмети такі ж самі, як і в Україні. Звичайно моїй доньці було страшно йти у нову школу, але цікавість та обставини перевищували за страх. Кожного дня ми

обговорювали як пройшов день, ділилися враженнями, а також вивчали разом нові для нас іншомовні слова. Це відволікало нас від поганих новин.

Єлизавета діліться своїми враженнями про польську школу.

– Чи знайшли собі друзів? Як Ви справлялися з польською мовою?

– На жаль, навіть за ті 2 місяці я не подала мовний бар'єр, але мені там дуже сподобалося, всі були привітні і завжди питали як я себе почуваю.

Єдине, що не завжди виходило розмовляти з однокласниками, бо у них є свої молодіжні сленги, та вони розмовляли про своє, тому мене вдалося подружитися тільки з однією дівчинкою.

– Як до Вас відносилися вчителі?

– Вчителі дуже добрі. Вони відносилися з порозумінням, через те, що я не можу писати, читати. Вчителька з польської мови навіть завжди цікавилися чи комфортно я себе почуваю. Спочатку я відповідала на заняттях з перекладача, а потім намагалася польською мовою. Також ходила на додаткові заняття факультативу з польської мови.

– Які там є предмети? Чи сильно відрізняється польська мова від українською? Що було незвично?

– Предмети такі самі як і у нас, але в них є уроки “Релігії”, але я туди не ходила, тому що у нас різні віри. Все так, як і в Україні, мені навіть було трішки простіше, через те, що я вже проходила програму 7-го класу.

– Як я розумію, Ви потрапили на 1 клас менше за Вас. Чим це Вам пояснила школа?

– Так, в Україні я навчалась у 8-му класі, але у Польщі в 7-му, тому що у 8-му класі у них іспити, по типу як у нас ДПА, і я б їх навряд чи здала, особливо предмет з польської мови.

– Чим Вас приємно здивувала польська школа?

– Мені особливо сподобалася навчальна програма, яка розроблена так, що замість звичайних уроків у них часто проводяться екскурсії, учнів вводять у музеї та цікаві місця. А також не так багато задають домашнє завдання, на вихідні взагалі нічого, – розповідає Єлизавета.

– Чому не залишилися в Польщі? Що Вас вразило під час перебування у цій країні?

– У Польщі усі люди дуже привітні, допомагають, беруть на роботу або навіть на тимчасову підробітку, як це було у мене. Ми б навіть там залишилися, але у Польщі невелика зарплата у порівнянні з Великобританією. Тим паче ми проживали не у самому місті Краків, а поблизу нього, і там важкувато було знайти роботу, а на постійних підробітках нормально жити не зможеш. Нам повезло, що наша польська сім'я знайшла мені роботодавця, якій підвозив мене до Кракова на підробітку, та і це було тільки 3 рази на тиждень, тобто нормально грошей не заробиш, а жити ж потрібно за якісь кошти.

Про Англію

– Чому саме Англія?

– Я вже була у цій країні та якраз так співпало, що коли ми були у Польщі, то для українців у Великобританії відкрилася програма “Homes for Ukraine”. Я шукала на дошці оголошень сім'ю, яка б могла бути нашими спонсорами.

– Як Ви знайшли собі спонсорів?

– Через 2 місяці я натрапила до сторінки однієї жінки, яка шукала українців, які б могли жити у неї. Ми списалися та вона погодилася. Також поки ми подавали документи та чекали відповіді на погодження, ми постійно підтримували зв'язок із Фіоною (спонсором), вона дуже хотіла

нам допомогти, тому нервувала за документи. Ми постійно разом перевіряли пошту.

– Як Ви добиралися до Англії та як Вас зустріли?

– Коштів майже не було, тому ми шукали, як можна добратися максимально економно від Польщі до Англії. Я знайшла у Фейсбук сторінці групу, яка допомагає відвозити українців безкоштовно машинами. Заповнили анкету, нас забрали. Ми їхали через Євротунель, звідки ми опинилися вже у Лондоні. Потім нас зустріли наші спонсори, та не дивлячись на те, що ми приїхали вночі, вони погодилися нас зустріти та відвезти до нашого містечка.

– Чи допомагав Вам надалі ваш спонсор? Чи давали поради.

– Так, звичайно. Фіона допомогла нам розібратися з документами та оформити NHS (медичне страхування). А також оформити доньку у нову школу, де до речі навчається її донька. Тож Єлизаветі трішки простіше, бо тепер вона ходить до школи разом із донькою Фіони.

Взагалі, дуже приємні люди, завжди цікавляться, чи потрібно нам щось. Також у них є знайомий, який працює у супермаркеті, який наразі шукає собі співробітників, тож Фіона і тут нам допомогла знайти вакансію на роботу. Дуже приємно вразило, як нас зустріли.

– Чи плануєте Ви повертатися в Україну?

– Мені дуже імponує Англія, я бувала вже тут декілька разів і мені завжди вона подобалась. Якщо буде у майбутньому можливість залишитися, то я залишусь у Англії.

У ПОШУКАХ НОВОГО ЖИТЛА по спонсорській програмі

“Коли почалася повномасштабна війна, то у нашому місті стало дуже неспокійно, тому не лишалося вибору, окрім як виїхати за кордон та покинути свій зруйнований дім” – Літвенко Анастасія, мешканка міста Попасна, Луганської області.

– **Куди Ви виїхали? Хто з Вами ще був?**

– Спочатку я поїхала одна, потім мої батьки, але вони залишилися в Україні, тому що моему татові запропонували роботу та житло у місті Луцьк. Я вирішила одразу покинути країну через те, що постійно відчувала себе у небезпеці.

– **Як я розумію Ви зараз знаходитесь у Великобританії. Що спонукало Вас приїхати саме в цю країну?** – Так, наразі я знаходжусь тут. Я обрала цю країну через те, що вже тут була, працювала на фермі не один рік.

Також я самостійно знайшла спонсорську програму, по якій мені було вигідно поїхати, так як віза коштує недешево (259 фунтів) й оформити в Україні її було дуже важко. Виїхала я все-таки не одна, а з жінкою мого брата, бо їй теж потрібна була робота та гроші, тому що сім'я брата також залишилася без своєї домівки.

– Як Ви почули про спонсорську програму “Homes for Ukraine”? Де дізналися? Розкажіть за програму.

– Я знайшла програму в інтернеті, потім почала всіх питати за неї й мені пояснили, що потрібно шукати людину або сім'ю, яка проживає у Великобританії та готова допомогти українцям. Почала шукати спонсора на дошці оголошень. Знайшла. За тиждень ми вже оформили всі документи.

– Як це відбувалося? Що означає знайти спонсора? Де Ви шукали?

– Переважно це були групи у Фейсбучі, багато оголошень на тему того, що люди з Англії хочуть допомогти українцям, прихистити до себе й забезпечувати перші півроку.

– Чи отримують спонсори підтримку від держави, якщо вони прихистили до себе українців?

– На скільки я знаю, вони можуть відмовитися або прийняти. Так, їм надається допомога, але я не знаю, чи погоджувалися наші спонсори, чи ні, бо ми проживали у них лише декілька днів. Спонсорам надається 250 фунтів на місяць, якщо у їхньому домі проживає українець по спонсорській програмі.

– Як Ви знайшли саме тих людей, які готові були Вас прийняти?

– Я побачила оголошення серед багатьох інших. Дізнавалася де буде ближче до того міста, яке мені потрібно було. В результаті я написала

листа одному чоловікові, він сказав, що прийняв би нас, але вже чекає іншу сім'ю із України. Згодом той самий чоловік дав координати жінки, яка жила неподалік нього і так само була готова прийняти до себе українців. Ми списалися з цією жінкою, вона казала, що звичайно нам допоможе.

– Як далі все відбувалося, після того, як Ви сконтактувалися зі своїм спонсором?

– Спочатку ми просто почали переписуватися, розповіли про себе, що у нас така ситуація й хочемо поїхати, бо небезпечно, потрібна робота. Шевон (спонсор) сказала, що вона не проти та хоче поговорити з нами по відеодзвінку. Я так розумію, Шевон хотіла переконатися в тому, що ми порядні люди та послухати за нашу ситуацію, аби знати чим допомогти. І вже наступного дня почали подавати документи й заповнювати анкету.

– Які документи потрібно було підкріпити до цієї анкети?

– В анкеті містяться дані про себе, про спонсора, наші паспорти, довідка про підтвердження, що ми знаходились в Україні до 1 січня, у мене це була виписка з ПриватБанку. Тобто це майже як податися на візу. Анкету можна знайти на сайті Gov.uk, ми разом із спонсором заповнювали її, а потім отримали документ на в'їзд.

– Що дає цей документ?

По-перше, ми можемо потрапити у Великобританію без візи. По-друге, знаходитися у спонсорів півроку, де вони не можуть знімати з нас оплату за проживання, та забезпечувати нас самим необхідним.

– Чому Ви обрали саме цю країну та шукали спонсора у конкретному місці?

– В деяких країнах навіть простіше подавати документи та спонсорська програма так само відкрита для українців, але я вже до цього працювала тут і була впевненість в тому, що я одразу піду на роботу, та не буду сидіти без діла.

– **Вас зустріли спонсори, що відбулося далі? Куди Ви приїхали? Поділіться будь-якими враженнями.**

– Після того, як ми прилетіли було трішки моторошно, бо ми не знали особисто цих людей, і боялися, що може трапитися якась неочікувана ситуація, бо ми приїхали майже без грошей. Але нас зустріли одразу в аеропорті та відвезли до своєї будівлі. У наших спонсорів дуже великий дім та садиба, бо Шерон і Йен мають п'ятьох дітей, тому у них дуже багато простору. Нам виділили окрему будівлю у саду з різними кімнатами. Була спільна кухня, нам казали, беріть все що хочете та почувайтеся себе як дома. Це було дуже приємно та навіть трішки неочікувано, бо я завжди чомусь налаштовуюсь на найгірше, а тут виявилися такі приємні люди.

– **Чи знайшли Ви спільну мову зі своїм спонсором? Як Вам ваша англійська сім'я?**

– Звичайно, проблема ніяких не виникало, бо у нас дуже хороші спонсори, добрі, готові всім допомогти. Шерон розповідала про їх велику сім'ю. Шерон та Йен працюють лікарями. Також у Йена є своя музикальна група, тому у вільний час він збирається зі своїми друзями, щоб влаштувати невеличкий концерт для своїх сімей.

– **Чи відчували Ви підтримку від своїх спонсорів?**

– Так. Вони дуже охоче хотіли нам допомагати з оформленням документів, пошуком роботи, пропонували грошову підтримку тощо.

Оскільки на той момент я вже знайшла роботу, я вже запланувала не затримуватися у них та переїздити до каравану (місце, де живуть працівники ферми).

На 5-ий день до нас прийшов консул, я боялася, що він скаже, що не можна вже змінювати місце проживання, але все було добре та нам дали дозвіл на те, щоб поміняти житло.

– Навіщо до Вас приходив консул?

– Консул приходив до будівлі спонсорів для того, щоб перевірити в яких умовах буде проживати українець. Нас навіть відвели в окрему кімнату та питали, як до нас відносяться спонсори, чи не ображають вони та чим вони нам допомагають. Також нам видали грошову підтримку від держави 200 фунтів.

– Як віднеслись спонсори до новини, що Ви вже знайшли роботу та переїжджаєте від них? Які ваші поточні плани?

– Вони були дуже раді за нас, адже розуміли, що нам терміново потрібна була робота. Також вони цікавилися чи є у нас знайомі у цьому місці, бо спілкування та підтримка дуже важлива. Сказали, що будуть раді, якщо я буду до них приходити в гості, а також звати своїх друзів. Я дуже вдячна за їх піклування про нас.

Наразі я подала документи на Residence permit, а так потрібно зробити ще багато інших документів, тож зараз я працюю, а у вільний час займаюся документами.

– Чи плануєте Ви повертатися в Україну?

– Хотілось би, бо там залишилися мої батьки, але на жаль, немає куди повертатися, тому поки що буду працювати у Великобританії, а так як вийде.

ПЕРЕБУВАННЯ У ХОРВАТІЇ: Чому хорвати підтримують Україну

– Розкажіть про себе. Чому і коли Ви вирішили покинути Україну? Де Ви зараз знаходитесь?

– Мене звати Вероніка, я тренерка у спортивному клубі “Iron House”. Морально було вже дуже важко, тому коли звільнили Сумську область від ороків та стало спокійніше, я вирішила поїхати до своєї мами та хлопця, які чекали мене у Хорватії. Мені хотілося побачити своїх рідних. Тому я залишила свій дім і поїхала до міста Рієка.

– Чому вибір впав саме на цю країну? Як ви знайшли житло в цій країні? Чи допомагав вам хтось в цьому? Поділіться своєю історією.

– Вибір був очевидний, тому що у Хорватії працює моя мама, а також ще до війни сюди переїхав мій хлопець. Якщо б мої рідні були в іншій країні, я би їхала в іншу. З приводу житла. Ми безкоштовно живемо у дорослої пари, яка надала нам житло на першому поверсі свого будинку.

Мого хлопцю допомогла хорватка, яка ходить до церкви, вона дізналася за ситуацію та запропонувала познайомити його з однією жіночкою, яка була б готова прихистити до себе людей з України.

– Як Вас зустріли в Хорватії? Чи допомагають українцям? Як і в чому це проявляється?

– Зустріли нас дуже привітно. Хорватці розуміють українців, тому що у них самих 30 років тому була війна, вони й досі пам’ятають ті важкі часи для них. Зараз говорить весь світ за Україну, а тоді Хорватію майже ніхто і не згадував, вони не отримували підтримки від інших країн. Тож у них й досі дуже болить ця тема, і хочуть надавати підтримку нам, бо знають, як це важливо через свій досвід. У цій хорватській парі, чоловік сам проходив через війну, купляв зброю за свої кошти та йшов воювати. Українців тут дуже підтримують та шанують, всюди можна побачити нашу символіку.

Хорвати дуже добродушний народ, навіть чимось схожі на нас.

– Чи проводилися заходи на підтримку України? Можливо Ви їх відвідували, або чули про них. Розкажіть, будь ласка.

– Так, на скільки я знаю українці тут проводили благодійні футбольні матчі на підтримку України, але на жаль, ми туди не встигли потрапити.

– Які документи вам потрібні були щоб потрапити в Хорватію? Чи робили ви додаткові документи для проживання у Хорватії? Які це документи?

– Я приїхала сюди тільки з паспортом України. Але Хорватія надає можливість оформити “Зелену картку” – це документ, який дозволяє проживати рік у Хорватії, безкоштовний транспорт, медична допомога та дозвіл на офіційне працевлаштування. Все це оформлюється безкоштовно,

у соціальному центрі є окремий розділ для українців, які можуть спокійно собі оформити цей документ.

– Як вам життя у Хорватії? Чи є якісь певні традиції у хорватів, які вас здивували?

– Рієка дуже гарне місце, видно навіть море, тут затишно, але я постійно у думках “Коли ж все це закінчиться?”, хочеться додому.

У хорватів досить цікава мова та їжа, але у традиції, якщо чесно, я не вникала, бо якось немає бажання, завжди думаю про те, що все це лише тимчасово.

– Чим Ви зараз займаєтесь? Які ваші поточні плани?

– Планів немає. Я думаю, що зараз ніхто нічого особливо не планує.

Ми підробляємо в одній фірмі, я плету сітки для батутів, а мій хлопець допомагає всі цю конструкції для батутів робити. Але хлопець знайшов собі нову роботу за своєю кваліфікацією. Він художник по світлу, а що буде далі зі мною я поки що не знаю. Працюю. Роботу тут легко знайти, навіть у цьому соціальному центрі є окремий день, коли запрошують українців туди й пропонують різні вакансії.

– Чи плануєте Ви повертатися в Україну?

– Звичайно, це мій дім.

ВИСНОВКИ

Метою нашої кваліфікованої роботи було розглянути інформаційний жанр – інтерв'ю як спосіб розповсюдження спільної теми з різних поглядів. Ми виявили усі тонкощі й аспекти роботи в інтерв'ю з людьми на тему війни. З'ясували специфіку роботи зі збиранням матеріалів для висвітлення у інтерв'ю. Також знайшли людей, які готові були розповісти свою історію у форматі інтерв'ю.

Сфера застосування нашого інформаційного продукту полягає у поширенні жанра інтерв'ю на актуальну тему. Інформаційний продукт може міститися на шпальтах газет, журналів, сайтах тощо. Для серії інтерв'ю можна виділити окрему рубрику, тому що всі наші матеріали мають спільну тему, які розкривають різні історії людей.

Також можна виділити плюси та мінуси роботи з інформаційним продуктом. До позитивних аспектів те, що на сьогоднішній день наша тема є актуальною та наповнена корисною інформацією для українців. Серед недоліків слід сказати на те, що не всі матеріали можна було зібрати офлайн, доводилося назначати зустріч з людьми для інтерв'ю в онлайн режимі.

Під час кваліфікаційної роботи ми виконали такі завдання:

- пригадали правила роботи з інтерв'ю;
- визначили теми матеріалів та поєднали їх у єдину серію інтерв'ю;
- завчасно підготували стратегію питань для інтерв'ю;
- розробили інформаційний продукт на актуальну тему;
- зібрали матеріали у форматі інтерв'ю;
- торкнулися суспільно-важливої теми про війну.

Жанр інтерв'ю потребує багато практичної роботи та підготовки ще до того, як робити повноцінне інтерв'ю. Журналіст повинен підготуватися завчасно, щоб вже була певна стратегія запитань, задля того, щоб у кінці

вийшов цікавий матеріал, якій буде відрізнятися від інших своєю індивідуальністю. Інтерв'ю цікаве в тому плані, що воно не буде повторюватися від інших робіт, але потрібно зробити так, щоб матеріал не тільки відрізнявся повнотою інформації але й мав особливий стиль. Якщо б у всіх інтерв'ю були б ті самі питання, то це не можна було б назвати жанром журналістики. Інтерв'ю – це не тести, де потрібно тільки надати розгорнуту відповідь. Інтерв'ю – це кропітлива робота журналіста з людиною. Інтерв'юер повинен відчувати та знати, які питання можна задавати, які слід уникати та які будуть цікави для суспільного огляду.

На завершення хотілося б зазначити, що у ході нашої роботи ми підкреслили всі особливості й тонкощі роботи з інтерв'ю. Наш інформаційний продукт готовий для суспільного споживання в інтернет просторі, а також у друкованому форматі на шпальтах газет.